

« Н. Палаузовъ да дава гр. 20,000 за стокъ, кой-то му «продадохъ; дих като съчин члѣна на Дневникъ и книжъ дипломатически ще напише:

« Н. Палаузовъ да дава А. Тошкову гр. 20,000 за стокъ, кой-то и пр.

Виждаме убо, че този члѣнъ съдѣржава авно две лица: дължинка и заемъ отъ опредѣлителни. Яко поискаме да прѣнесемъ въ главникъ члѣна, щемъ забѣлежимъ исто-то количество въ дѣлъ страни, то есть въ дѣлъ сметкъ, зачото то щемъ задолжимъ Н. Палаузова за количество то кое-то е дълженъ, и щемъ отворимъ сметкъ на имѧ-то А. Тошково сирѣчъ на имѧ-то търговецово, кой-то държи книги-ты, и щемъ го увѣримъ за онъя кон-то ще му даде Н. Палаузовъ.

Това всима просто умозрѣніе е само-то основаніе на дипломатическij-тj методъ. Это кое е главно нейно прѣимущество. Като прѣнесемъ дипломатически члѣнъ отъ дневникъ и книжъ въ Главникъ-тj книжъ виждаме, че забѣлежимъ исто-то количество въ дѣлъ различни сметкы Задолжаваме дължинка, и увѣряваме заемателя; гаѣдва убо, че съхраніе-то (сумма-та) на количества-та отъ дневникъ-тj книжъ трѣква да е равно съ съхраніе-то на количества-та, кон-то са записахъ въ събра-ниj-тj странъ на Главникъ-тj книжъ, и такожде равно съ събра-ниj-то на количества-та, кон-то са записахъ въ задолжителникъ-тj странъ на главникъ-тj книжъ. Три-ти съхранія убо на увѣрители-ниj-тj и задолжителниj-тj странъ на Главникъ-тj и на Дневникъ-тj книжъ трѣква да сѫ равни; за това като въвѣршимъ прѣносаніе-то члѣнове-ты отъ дневникъ-тj книжъ въ Главна-та книга и найдемъ съхранія-та имъ, че сѫ равни, тогава имаме непогрѣшио юндѣтельство, че наши-ти записианія сѫ станали благочинно, и никоя погрѣшка не е можна да са пѫхнѣ въ тѣхъ. Така спорадъ тъй методъ яко положимъ Например, че